

DE OPSTAND

Anarchistisch orgaan

De anarchie is een grondbegin voor hetwelk alle overheersching verdwijnt.

De vrijmaking van den arbeid is het werk van den arbeider zelven.

Centralisatie is verslaving.

Er bestaan geene politieke of maatschappelijke hervormingen welke het volk niet van eeuw tot eeuw met hun bloed hebben moeten veroveren door den opstand.

Federatie is ontvoogding.

Administratie DE OPSTAND : Lange Sint-Anna straat, 14, ANTWERPEN.

« DEN OPSTAND »

Door omstandigheden, aan velen onzer vrienden bekend, genoodzaakt geweest hebbende, voor eenigen tijd de verschijning van ons blad te verschuiven; treden wij weder met nog grooteren moed als vroeger de worstelbaan in, als vroeger achten wij het onnoodig een programma voortstellen, daar geheel ons programma in onzen titel zelf begrepen is.

Zekerlijk; dezen titel zal al diegene doen schreeuwen, die droomen van de omwenteling WIJZELIJK voor te bereiden, hij zal diegene doen schreeuwen, die niets droomen dan de POPULAIRE magten in handen te krijgen, om hun maar te laten handelen, wanneer zij het besluit genomen hebben.

Maar, voor ons die niet allenlijk verzekerd zijn van de ijdelheid hunner pogingen, maar die bovendien nog overtuigd zijn, dat, indien men de magten der arbeiders krachtadig wilt maken men ze aan hune voordragt moet overlaten vreezen niet, ons aanhangers van den OPSTAND te verklaren, overtuigd dat wij zijn, dat het daar de heste school is waar de hongerigen hunne krachten kunnen beproeven en zich bereiden tot de Sociale omwenteling.

Ieder wapenfeit, iedere schermutseling iedere daad van OPSTAND zullen wij toejuichen, op eene voorwaarde nogtans, dat zij voor doel zullen hebben; de vernietiging eener sociale boosaardigheid, dat zij voornamelijk zullen gerigt worden tegen het Ekonomiek order die ons beheert, en ten slotte, in plaats van zich te laten mede slepen in den politieken moderoep, in den welken men zoo veel pogingen tot overschrijding der werkende klas versmoord heeft men kloekmoedig zou worstelen op eko-

nomieks gebied, op het welk de omwenteling die wij voelen naderen, zich moet vestigen.

Wij zijn aanhangers van den OPSTAND, om dat wij onteugeloos zijn, en dat de OPSTANDEN altijd door ongeduldige en onteugeloze mannen gedaan geweest hebben.

Lang genoeg heeft men den arbeider in slaap gewiegd onder voorwensel van tucht het begint tijd te worden dat wij onze oogen openen, het word tijd dat wij met dezen krijgskunst afbreken, die maar voordeelig geweest heeft, aan heerszuchtige endoor-slepen mannen.

Overtuigd zijnde, dat het economiek stelsel die ons beheert, den sleutel is van het geweld, der huidige maatschappelijke inrigting, is het tegen deze inrigting dat wij alle onze pogingen zullen richten, en hopen door onze vrienden geholpen te worden om hooy en vast, het vaandel des OPSTANDS het vaandel der onterfden en verdrukten te houden.

DE REDAKTIE.

Wij brengen tot kennis onzervrienden, dat het blad nog maar maandelijks kan verschijnen, maar van zoo gaauw de omstandigheden het ons een weinig zullen toelaten, zullen wij al het mogelijke doen om het tweemaal per mand te doen verschijnen, wij hopen op uwe medewerking om onze pogingen met eenen goeden uitslag bekroond te zien.

D. R.

Veroordeeling van onzen vriend CYVOET.

De fransche burgerij, komt aan hare zusters van Europa, het hoofd van eenen staatsomwentelaar, bij toeval uit den rang der Anarchisten getrokken; op te offeren. Met hare wenschen voor het jaar die wij

ingetreden zijn, voorstelt zij hun dit bloedig zinnebeeld die hun de zending moet herinneren, onder hun gesmeed : vernietiging der Anarchiste gedachten.

Cyvoet een jongeling van 22 jaren, wever, die de Anarchiste gedachten verspreide met het woord en de pen, is ter dood veroordeeld!

Ja, deze zamenspanning der bestaunders tegen de Anarchiste gedachten, kon ten anderen niet anders bekrachtigd worden dan in de nitstekende stralen van het hakmes der guillotien. De overeenkomst die zij gesloten hebben, tot de verplettering der sociale omwenteling, kon niet anders gezegd worden dan in het bloed van eenen Socialist staatsomwentelaar. Het was maar op het plat dak van een schavot, boven de glinstering der baionnetten die alle misdaden beschermen dat de internationale uitbuiting zich het samentrekeken geven kon, daarom hebben zij het opgerigt.

Door Belgie: uitgeleverd voor een gemeen misdrijf koopt Cyvoet veroordeeld te worden voor eene politieke misdaad.

De Belgische wetgevers hebben ons doen zien dat zij niets beters vragen — wij weten het al lang — dan andere uitbuiters dienst te bewijzen, daarom hebben zij zich gehaast Cyvoet — die aan Frankrijk ontsnapte — zoo gaauw mogelijk uitleveraren; en nogtans wat heeft hij anders gedaan, dan getracht zijne regten te verkrijgen? Maar de internationale verdrukken kennen niets anders, dan het volk in zijn werk van vrijmaking, te dwarsboomen en te verpletteren; onderdanig hebt gij geweest! en onderdanig zult gij blijven! zeggen zij in hunne bladen, en in hunne boeken. Zij kennen geene grenzen, wij moeten er ook geene kennen. Hebben onze wetgevers, het zoo goed niet gedraaid, dat zij met de wet in de hand, Cyvoet de grenzen overgezet hebben, en waarom? niet anders dan om dat zij in Cijvoet eenen vijand hunner klas zagen.

Ach! den haat der burgerij tegen de Anarchiste gedachten is toch zoo groot, dat den magistraaten-stand van Lyon zich niet kunnen weerhouden heeft, van nog eens zijn

voor de
anarchie 1884

proces te maken, even als hetgene der internationale vereeniging der werklieden waarvan het uitgesproken is. Hij heeft het proces der Anarchiste bladen, *le Droit Social* en den *Étendard révolutionnaire* hermaakt, welke zoo dikwijls veroordeeld geweest hebben, en waarvan Cijvoet voor den tweeden, den verantwoordelijken bestuurder was, en in die hoedanigheid met verscheidene jaren gevang overladen geweest heeft.

Eens dezen weg ingeslagen, heeft den magistraten stand van Lijon op zijne stappen niet meer kunnen terugkeeren. Hij heeft ons laten zien, dat hij daar was om eenen dienst te bewijzen: Degenen van het *gedacht* onder het gewigt eener doodstraf te verpletteren. Het is de Fransche burgerij alleen niet die dezen dienst gevraagd heeft, maar wel het Europeesch kapitalist verbond en hunne knechten, de regeerende jagthonden.

Vertrokken van eene gemeene misdaad, in het proces geëindigd door eene staatsmoord.

Den beschuldigen van gemeene misdaad, heeft onschuldig verklaard geweest, den hem toegeweten misdaad bedreven te hebben, maar is ter zelve tijd slagtoffer zijner gevoelens gevallen.

Alleen schuldig, van het geweld gepredikt te hebben, tegen eene maatschappij stiefmoeder van den zwakken, tegen eene maatschappij die zich maar recht houdt; door de wetten, de baionnetten, de vooroordeelen, en de beenderen der arbeiders vermoord om haar evenwigt te behouden, is hij ter dood veroordeeld, voor tegenstrijdelyk te denken en te spreken aan de zedelijke burgerij.

In hem, is het het anarchist gedachte, het is den oproep aan de regvaardigheid, aan het menschedom die men slaagt; op de toejuiching der vijanden van regt en menschedom.

Maar, het *gedachte* zal nogtans recht blijven staan. Enuwe maatschappij die aan zijn doodstrijd geloofde toe te juichen, heeft haar doodvonnis op de tafelen der wet geteekend, verdedigd door het geweld, door de wet en de onwetendheid, die haar heiligt, moet zij nog het schavot hebben. Dat zij het oprigt. De stralen van het staal, gelijk de stralen die de wolken groeven, voorzegt onweder. En misschien, den storm; die de instelligen ontworteld, gelijk hij de honderjarige boom ontworteld, den storm die de maatschappijen schud, gelijk een masteloos schip aan de woede der golven overgelaten, zal welhaast aan den gezigteinder brommen.....

Gedurende de Omwenteling.

Eene opwerping, al meer als eens aan de Anarchisten gedaan, is deze: Als gij in de omwenteling geen gezag hebt, om het gezag der burgerij te bestrijden, zult gij zeker verslagen worden: men houd geene organisatie tegen, dan met goed organiseerde magten.

En dan, wat zult gij uitvoeren tegen de onwetende massa, heden tegen uw, en die den dag van de omwenteling den eersten den besten zullen opvolgen; of wel indien gij ze niet in toom zal kunnen houden, zal zij hare eigene driften volgen? en dan zal men een kladwerk zien.

Dat men geene organiseerde magt kan bevechten, dan met eene organiseerde magt — is waar, wanneer men zich plaats op de wijs van de organiseerde magt die men bestrijdt — Maar de anarchisten willen in het geheel de zelfde wapens niet bezigen van de magt die zij bestrijden, zij verkiezen het gevecht te verplaatsen, die de oppermagt hun voorstelt, om het op een ander terrein te stellen, door hun voorop gekozen, dus, deze opwerping valt van zelf in duigen.

Het is klaar, indien de Anarchisten het gevecht nogmaals gingen erbeginnen, zoo als in de vroegere omwentelingen, bij voorbeeld, zoo als in 1871, 'tis te zeggen vechten ~~man~~ tegen ~~man~~, bataillon tegen bataillon, het is zeer klaar, dat wij nog eens zouden overwonnen zijn.

Daarom verkiezen wij, betere en krachtiger middelen te gebruiken; de Staatsomwentelaars hebben zich tot hier toe altijd verloren, met wijze mannen te willen zijn; door de ridderlijke gedachten, en dwaaze gevoelens, door de burgers schrijvers hun in het hoofd gestookt, en waarvan hunne tegenstrevers winst wisten te trekken.

Zij hebben altijd de vruchten hunner overwinning laten ontnemen, en van haar nooit geen voordeel kunnen genieten, daar zij altijd genade aan hunne tegenstrevers geschonken hebben.

Heden moet er anders gehandeld worden: de ridderschap heeft haren tijd gedaan.

Het is onnuttig zijn leven te wagen, als men zijne vijanden — om van hunne slagen bevrijd te zijn — niet van kant maakt en in de omwenteling die in werking, zijn de Anarchisten vast besloten al de voortbrengsels, daar toe te gebruiken die de nijverheids-kennissen tot schikking stellen van den mensch.

* *

Om daarover te beschikken, is het evenmin noodig, oversten te hebben, die over de middelen van bestrijding en verdediging alleen andelen, want nog *Centralisatie* nog bevelen die van een zelfde punt komen, zijn er noodig. Het is toereikend dat er eenige mannen met hart, met wilskracht begaafd, die vlag in de daad, en gaauw van voor- dragt zijn, om op de pienten te handelen waar dat de gedachten van opstand zich laten zien. Dat was toereikend om zich door de massa te doen te volgen, nie niets beters vraagt, dan te handelen, wanneer de omstandigheden haar medeslepen.

Dat men niet roept dat wij het overdrijven dezen uitslag bezit niets onmogelijks, voor wie de gepaneerde omwenteling van bij, gade geslagen heeft, en weet hoe wonderbaar de breede en waare gedachten zich

ontwikkelen, gedachten die het uitkomen nog gemakkelijker gemaakt heeft, door eene propaganda zoo als de anarchisten ze verstaan; bovendien, wanneer men nevens deze alleelijc voor het gevegt reine maatregelen, op het Ekonomisch gebied daden vericht, die den grond zelf onzer gedachten, en het doel der omwenteling zijn, zoo als: weder-neming door de opstandelingen, van de bezitting des kapitaals, de voortbrengsels, in de magazijnen opgesloten, ter beschikking gesteld van alle de hongerigen, vernietiging der titels van persoonlijke eigendom, en van al hetgeen zou kunnen medewerken om het te herstellen, in geval de omwenteling zou overwonnen worden, en nog vele andere die in de zelve gedachte erdens oreden.

Zekerlijk, wij weten dat heden den uitslag op ver na niet antwoord aan de verspeelde krachten, maar men moet ook niet gelooven dat het werk der verichte propaganda, nutteloos verspeeld is, men moet niet gelooven dat al die verspreide gedachten, vervlogen zijn zonder een spoor achter zich te laten.

Misverstand; deze gedachten die door hunne nieuwigheid, op het eerste gezicht schokken, doen langzamer aan hunnen weg; die ze vandaag verstoot, zal ze morgen met blijdschap aanemen, wanneer hij regstreeks van eene sociale boosaardigheid zal te lijden hebben.

Want hoe vreemd zij ook schijnen, aan degene welke door de burgerlijke opvoeding het hoofd verdraaid hebben, komen die gedachten, wanneer men ze wilt bepleiten, klaar en verstaanbaar; dan begint men te zien dat zij de waarheid zelf zijn; en wanneer den mensch zoo ver gekomen is, dat hij zegt, dat zou moeten zijn, dat zou kunnen zijn, dat zal zijn, *indien wij willen*, is hij niet ver van er aan verkleefd te zijn en den overtuig den aanhanger van te komen.

En den, langzamer aan, dringt het gedachte in zijne personen, het strekt zich daar langzamer uit, om zich met sterkte te ontwikkelen, wanneer den mensch zich in eenen toestaand bevind, die hem in open worsteling met de huidige inrigting stelt.

Zeker, voor deze plaats te nemen, is het gedachte eerst klein, ootmoedig, en zelf misschien, dringt het maar in het hoofd van het grootste deel der menschen om er onwetend te slapen... tot den dag — nakend misschien — dat den schok der omwenteling het zal doen ontwaken om het in het domein der daden te slingeren.

* * *

Maar alsdan komen de oogenblikken der worsteling dan komen er van die toestanden die den mensch uit het gewoon leven werpen nog overleveringen, nog veroordeelen meer hebbende; dan komen er daden, in zekere omstandigheden verigt, en die aan hunne weerklinking bijdragen, dan zult gij het gedachte zien vergrooten. vergrooten en zich ontwikkelen om deze massamedeslepen, die een oogenblik vroeger,

ongewetenloos; nu de eerste is om het in werking te stellen.

Zeker, wanneer men die grootsprekers hoort, die ons gedurig van de onwetenschap der massa spreken, zou men waarlijk zeggen dat zij maar alleen vernuftig zijn, en dat; indien het menschedom wilt verlost zijn, het zijn lot in hunne handen moet overlaten.

De anarchisten, in tegedeel, gelooven dat de massa niet kan ontvoogd worden, indien zij haar niet zelf ontvoogd, het is daarom, in plaats van te loopen naar de overwinning van een *gezag* — die eens in onze handen werktuig van beheersching, is zoo als het altijd geweest heeft — zij integendeel trachten, de massa inteligten, met hunne gedachten te zaaien, die haar zoo veel eerder hare overschrijding zal doen verlangen.

* * *

Aangaande het gevaar, die de massa zou kunnen medeslepen door de aandrijving haren driften, wat kan dat ons verschillen? Dat het in het begin moderachtig zal zijn, is meer als aanemelijk, maar nog eens, wat kan dat ons verschillen? Wat hebben de arbeiders gewonnen met hunne driften te matigen, in de vroegere omwentelingen, aan welk heeft het hun gediend dat zij de wacht optrokken, met ijdel buik, voor de rijkdommen hunner uitbuiters, en voor de metlevensmiddelen opgeproptemagazijnen? Neen, wij willen geen onnoozele meer zijn!

Ten anderen, het is niet op die manier, dat men winsttrekkende omwentelingen maakt; wij hebben genoeg, van al die treurige droomen waarmede de burgerlijke geschiedschrijvers ons al zoo lang gepaaid hebben, die ons de tegenstrevers verbroderd en malkanderen op de barikaden om helzende, deden zien; weg met die bedriegereien, wij willen eene sociale omwenteling met alle hare bijgevolgen: Zij moet op haren weg alles weg veegen die haren gang belemert heeft, te slegter voor degene die zullen trachten dit te beletten.

Dus, zulk omwentelingen gebeuren niet met verwijfde mannen zonder driften, of met mannen, waar de driften uitgedoofd zijn, maar wel met mannen vol kracht, met rijk en mild bloed, en vurige lichaamsgesteldheid; achteruit de *puriteinen*! Ten anderen, wij gelooven niet aan puriteinen, want degene die voor dusdanig willen doorgaan, hebben ook hunne driften, en willen ze maar voor het publiek verduiken, ziet daar alles. Wij verkiezen degene die ze laten zien.

* *

Indien in de omwenteling die zich bereid, de menschen maareen middel zien om hunne noodigheden te voldoen, zal de oorzaak maar te wijten zijn aan deze burgerlijke maatschappij, die hun zoo lang alle soorten van genoegens ontnomen heeft. Maar hoe gebrekkelijk de nieuwe maatschappij zijn

zal, zal zij toch voor den arbeider veel verkiezelijker zijn, dan de huidige maatschappij, barreel die zich niet alleenlijk aan de meer als wettige voldoeningen hunner driften stelt, maar nog de voldoening hunner noodigheden belet; want deze driften, eens verzadigd; zouden zich kalmen, en uit deze wanorde, uit deze kladerij, zou welhaast de eendragt en de welluidendheid op dagen, wanneer niets meer de menschen in hunne zwenking zou hinderen.

Maar, in de huidige maatschappij, zoekt ieder niet zijne driften te voldoen, en dat nog tot vernietiging van andere personen. Met deze ergernis dat deze voldoening maar toegelaten is, aan eene minderheid luiarden, terwijl wij ze zonder hindernis voor allen zonder onderscheid willen. Met dit verschil nogtans, dat deze minderheid, die altijd voor haar zelve alle genugten behouden heeft, zoodanig er van verbeest en zat is, dat zij gekomen is, met hun te zoeken, in de meest tegen natuur strijdende driften in de meest walgende braspattieën.

Terwijl in de maatschappij die wij willen, hersteld zoo als wij hoopen, waar niets de natuurlijke noodigheden der menschen zou dwarsboomen, deze bedorven smaken verdwijnen zouden, om plaats te maken aan zedelijke en verstandelijke noodigheden, die alleen, geroepen zijn; om zich gedurig te vergrooten en te ontwikkelen.

DEN BRAND

VAN DEN NATIE PALEIS

Den 6 december laast, juist op het oogenblik dat een twintigtal verkorenen des volks! bezig waren met weer een deel wetten te smeden, zoo heilzaam voor den arbeider!!! — Maar die over het geheel genomen maar eene bescherming voor hun, en eene kastijding voor ons zijn; — kwam op eens den kree van "het kot brand" hunne ooren treffen! Al zoo ophet onverwachts? in hunne geliefdkooosde bezigheden gestoord! stormden deze kloekmoedige verdedigers onzer; 't is te zeggen hunner belangen, de fabriek uit, inwendig te vreden misschien, dat er voor hun veele onnuttige dingen, door de vlammen gingen verslonden worden?

Het eenigste, wat wij Anarchisten hier te bereuen hebben, is — zoo als het nog altijd in dergelijke gevallen gebeurt; — dat er weer eenigte onzer broeders, volkskinderen gelijk wij, er hun leven ingelaten of met verminkte ledematen van af gekomen zijn. Daar word zoo als gewoonlijk, weinig melding van gemaakt, maar ook, wat geeft hun het leven van eenige slaven? Zij hebben er immers genoeg! wat geeft het hun dat er weder vrouwen eenen beminden echtgenoot, kinderen eenen teergeliefden vader te betreuen

hebben? Niets! zij hebben wel op andere dingen te peizen. Zoo kon men den dag nadien in de liberaale bladen lezen "de katoelieke die maar het kleinste deel uit den *shotel* meer hebben, zien er den vinger gods in", dat geheel Belgie zich diep geschokt, gevoelde over die wreede ramp, dat den roem van het land —, het huis van allen! tot asschen vergaan was, en meer dergelijke dwaazigheden.

Maar onbeschaamde pluimstrijkers; gij wilt hier zeker het geheel luilevend Belgie bedoelen? die zeker dat rooversnest hoogschatten moeten, — daar alles wat er in gedaan word ten hunne voordeele strekt — maar dat de Belgische werklieden, zoo als gij meent, van *weemoed* aan ieder oog een traan hangen hebben? daarin zijt gij drommels bedrogen, jongens, want wij die ook bij die *schrikkelijke* ramp tegenwoordig waren, niet rond den eenen of anderen minister die ons betaald om te dansen zoo als hij fluit, maar tusschen de werklieden, kunnen bestatigen, dat wij daar geheel het tegenovergestelde gezien en gehoord hebben.

Hier waren het kleine handelaars, winkeliers, herbergiers, enz., die — terwijl het huis van allen vernield wierd — met grammoedige blikken deden verstaan, dat zij het vreemd vonden dat die *ramp* juist met droog weder, en hevigen wind plaats greep, dat het wel een *truk* kon zijn, om weder nieuwe belastingen te vragen, dat ministers met den bevelheber der pompiers misschien wel afgesproken waren, — men weet dat deze twee uren na dat den brand begonnen was, ter plaatse kwamen, — enz.

Wat verder werklieden, ongelukkigen, die hun koud en vochtig hok! Verlaten hadden, met welgevallen de vlammen aanstanende die hunne verstijfde leden schenne te verwarmen, en die hunnen spijt uitdrukten, dat al de volks bedriegers, in de vlammen als palingen niet geroosterd lagen? Indien dat voor uw, o vernuftige mannen! droefheid beteekend over de vernieling van het huis van allen, beteekend het voor ons, anarchisten, dat het volk uwe huichelarij begint te verstaan, dat het uw veracht, en uw einde wenscht. En hoe kan het anders?

Want zegt ons, heeren wetgeven, waarvoor, en voor wie al de wetten, die gij op die plaats gemeed hebt, dienen gij zult ons niet gauw op die lastige vragen antwoorden! Eh wel, wij zullen het voor uw doen.

Alle de wetten — door uw en uwe voortgangers, — sedert jaren daar op een gestapeld, hebben voor niets anders gediend, dan om de voorregten der bezittende klaas, staande te houden, tot schade der klas die niet bezit, en nogtans alles voortbrengt?

Het is door uwe wetten, dat de eene goede en gezonde woning hebben wel gekleed wel gevoed, en wel gekoesterd zijn, terwijl de andere, het grootste getal; zich 12 of 14 uren per dag moeten afbeullen, om uw alle gemak en versterking te verschaffen? Het

is door uwe wetten dat, terwijl gij alle genot van het burgerlijk leven geniet, het meerendeel der arbeiders zonder brood, en vele huishoudens zonder vuur zijn? veele hebben nog geen kleederen om hun door de ontberingen vermagerd lichaam te dekken. En wanneer het verhongerde volk zijne stem durft verheffen, hebt gij wetten, die den *zoon* zijnen *vader*, den *broeder* eenen *broeder* doen vermoorden!...

Ziet daar uwe wetten, en dan zoudt gij nog willen dat het volk, van droefheid staat te weenen; wanneer een der *koten*, waarin hem zoo veel kwaad berokkend werd, door de vlammen vernield word. Zwijgt liever slangen gebroed, en beeft liever, want het verdrukte volk die ontwaakt zal welhaast uw komen rekening vragen, over alle de boosheden door uw, op hun bedreiven, en dan, o dan: zullen er geene wethuizen nog wetgevers meer te beweenen zijn, want wij zullen ze voor *altijd* vernietigen.

Een veel belovend Congres.

Het zoo lang verwachte, vlaamsch socialisten Congres? heeft eindelijk met kerstdag laast te Antwerpen plaats gehad! en wel ten voordeel der Antwerpsche sectie, die deze maal getoond heeft; dat zij de dwingelandij alsharen grootsten vijand beschouwd, als haren grootsten vijand: ja, want reeds lang bestond er in de Antwerpsche afdeeling eene gitsing, om zich van onder het gebiedend juk, van den zoogezegden LANDELIJKSCHEN RAAD los te rukken. En niet ten onregte, te lang reeds, hebt gij Gentsche groot-sprekers, met de Antwerpsche afdeeling den spot gedreven. Antwerpen wil zich als vrije groep verheffen, het wil zijn eigen keukens doen; — en het heeft gelijk —, de Antwerpsche afdeeling heeft ingezien, dat wetten en reglementen, in de volkspartie, de kankers waren die alle vooruitstrevende geesten aan boeien legden. Om te vermijden, om te beletten, dat Antwerpen zich losscheurde van de CENTRALISATIE, moest er een vlaamsch Congres gehouden worden? want Antwerpen op zijn eigen gaan, mogt niet gebuuren? dat moest kost wat kost belet worden, dat was den val der partij! neen, dat mogt niet gebeuren — en waarlijk zij waren bij de PINKEN, Gent alleen kwam met meer afgevaardigden af, dan al de andere steden te samen —, het stuk was waarlijk goed gespeeld, veel te goed zelfs, want het moest hun ontmaskeren!, den aap moest uit de maauw

komen, de oorzaak opsporen, was niet moeilijk: het was de schuld der Anarchisten! — en met het woord Anarchist uit te spreken, dachten die Heeren CENTRALISATEURS, het veld reeds gewonnen te hebben —. Het is om mede te lachen, ziet gij die Gentsche bisschoppen in het strijdperk treden, met een Anarchist op de neus, en eene zweep in de hand! — t'is om te barsten, — maar denkt gij dan waarlijk, dat gij de mannen van Antwerpen schrik aanjaagt, met het woord Anarchist? neen beslagmakers, dienen tijd is uit, van mannen met apen gezichten, zij hebben geen schrik, maar die mannen mistrouwen zij; die in volle Congres, de ombeschaamdheid zoo ver drijven, van te verklaren, dat eene volkspartie, maar alleen sterk is, dan wanneer zij ingericht is gelijk de papen!!!, — dat zij zoogezegde cardinaten en bisschoppen hebben moet —, van die mannen hebben zij de pest; die in volle Congres durven zeggen, dat om goede partijengangers te vormen, men van de zweep en de knods moet gebruik maken? Ja, laaghartige verdraaiers, van uw hebben zij de pest, want door uwe woorden; hebt gij uw niet alleenlijk ontmaskerd, maar aan de mannen van Antwerpen de oogen geopend, gij hebt hunne vrienden uit hunne vijanden leeren onderscheiden. Gij hebt hun achter de gordijn laten blikken, — en het zal er geen kwaad aandoen, — uwe beleedigingen op genoemd Congres uitgesproken; hebben eenen diepen indrik gemaakt op de aanwezigen, kan men het volk nog grootere beleedigingen naar het hoofd werpen, komaan: men wijst het te regt, naar de knods en de zweep, men wijst het te regt naar zijne aartsvijanden, de papen, en dat, aan dat volk, die op zijn vaandel schrijft, — gelijkheid voor allen, en in alles.

Neen, lawijtmakers, de socialistische partij was wel diep gevallen in Antwerpen, maar haar door uw laten vernederen, zal hij niet, het zijn wel is waar geene anarchisten, maar het doet ons toch goed aan 't hart, te mogen zeggen; dat er vele bij zijn, die zoo goed REVOLUTIONNAIR zijn als wij.

Gij Gentsche leiders, hebt integendeel bewezen, — dat uwen strijd juist zoo lang zal duren — tot dat gij langs den rug van die dweepers, of beter gezegd: langs den rug uwer

slagtoffers, in Brussel tusschen de andere COMEDIANTEN zult zitten.

En dan, dan: SALUT werkvolk. Want heerschen is hun doel, en daarmee PUNKTUM.

Daarom roepen wij. Mannen van haart, het oog in t' zeil.

Eenen Anarchist Bébé.

Luistert niet naar hun!

Wijze: De dubbel gezichten,

1

Maar luistert nu eens, dat is nu wel zot,
T' is waarlijk niet om op te knauwen.
Den een wil n'en staat, en den andere n'en
[god.
En ik weet niet hoe dat ze dat vouwen,
Alle plaatsen zijn reeds bezet.
Van rijken met ons zweet gemest vet.
Een van schelmen te laag om te noemen (bis)
En van volk dat tracht, en razemd oplet...
Om regering en godsdienst te doemen.

2

Maar nooit hoort g' het bengels lukt gij
[er in,
Gij zult om den tuin ons niet leiden,
Nooit neemt uwe meesterschap nog een begin
Want daarvoor zullen wij strijden,
En noemd gij u eens Communist,
Vrijdenker of socialist,
Waar Heerschzucht achter zou schuilen (b.)
Dan staan w' op de bres en ontkennen uw
[list,
En bekreunen ons niet om uw huilen.

3

Neen luistert ô volk niet naar hunne stem,
Want t' is u tot ondergang doemen,
Maar hoort naar den roep ten strijde! van
[hem
Die zij schurken durven noemen,
Petroleur, brandstichter of dief,
Die heeft toch de vrijheid zoo lief.
Waarvoor hij wordt uitgekreten, (bis)
Door burgerij in dagblad en brief
En door papen in bakken gezeten.

4

Sla dood, en verniet dienen schurken boel
Waarvan gij zoo hard hebt te klagen,
Burger en paap, hebben geen ander doel,
Dan het volk voor hun te doen slaven.
Maar den tijd van wraak die breekt aan,
Dat het volk de hand aan t' werk zal slaan,
En dat ieder t' zij ook t' zelfde wie (bis)
Vol blijdschap onder het vaandel zal staan
Van Vrijheid of Anarchie!

Plaats gebrek dwingt ons, den Strijdenpenning tot uitbreijding der revolutionnaire gedachten, tot het toekomstige nummer te verschuiven.

Om kortelings te verschijnen:

De Wet en het Gezag

naar het fransch vertaald.

Deze brochure zal in de 40 bladzijden inhouden en verzocht worden aan den prijs van 15 centiem.

Den uitgever H. DE CLEYN, Lange St-Annast, 14 Antwerpen.